

Lorin Vajsberger

ĐAVO
POBEĐUJE NA
VIMBLDONU

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

Naziv originala:
Lauren Weisberger
THE SINGLES GAME

Copyright © 2016 by Lauren Weisberger
Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03337-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

*Za Sidnija, Emu, Sejdi i Džeka.
Sve vas mnogo volim.*

NIJE SVE SLATKO KAO JAGODE SA ŠLAGOM

VIMBLDON
JUN 2015.

Nije bilo uobičajeno da vam sredovečna žena u ljubičastom odelu od poliestera i sa urednom punđom naloži da podignete suknju. Žena je govorila krutim britanskim akcentom. Vrlo poslovno.

Čarli je, nakon što je pogledala svog trenera, Marsi, podigla rub plisirane suknje i sačekala.

„Molim vas, više.“

„Dajem vam reč da je dole sve u redu, gospođo“, kazala je Čarli što je učtivije mogla.

Službenica je skupila oči i ošinula je ostrim pogledom, ali nije rekla ni reč.

„Sasvim, Čarli“, izgovorila je Marsi strogo, ali bilo je očigledno da se trudila da obuzda smešak.

Čarli je podigla suknju i otkrila pojas belog šortsa s likrom koji je nosila ispod nje. „Ne nosim donji veš, ali ima dvostruku postavu. Ma koliko se znojila, niko to neće videti.“

„Dobro, hvala.“ Službenica je nešto ubeležila u blok. „A sada majicu, molim vas.“

Barem desetak šala palo joj je na pamet – ovo je kao poseta ginekologu samo u opremi za trening; ne pokazuje ona svima donji veš na

prvom sastanku itd. – ali suzdržala se. Ljudi Teniskog turnira u Wimbledonu srdačno su je primili i bili su veoma učtivi prema njoj i čitavoj njenoj pratnji, ali bez smisla za humor.

Podigla je majicu toliko da je njome pokrila polovinu lica. „Moj sportski brusthalter je napravljen od istog materijala. Potpuno neproziran, ma šta da se desi.“

„Da, to vidim“, promrmljala je žena. „Problem je u ovoj obojenoj traci duž ivice.“

„Gumi? Svetlosiva je. Nisam sigurna da se to računa kao boja“, rekla je Marsi. Glas joj je bio smiren, ali je Čarli čula neznatni nagoveštaj iritacije.

„Da, ali moram da je izmerim.“ Službenica je iz torbice koju je nosila preko uniforme izvadila obični žuti krojački metar i oprezno ga obavila oko Čarlinih rebara.

„Jesmo li završili?“, upitala je Marsi službenicu, sada s očigledno iritantnim tonom.

„Uskoro. Gospođice, vaša kapa, znojnice i čarape su prihvatljivi. Postoji samo jedan problem“, rekla je službenica, pa stisnula usne. „Patike.“

„Koje patike?“, upitala je Čarli. *Najki* se preko svake mere potrudio da prilagodi njene uobičajene patike strogim standardima Wimbledonu. Uobičajenu odeću jarkih boja sasvim je promenila u belu: ne krem, ni slonovu kost, ni prljavobelu, već belu. Koža na prstima patika bila je čistobela. Njene pertle su bile bele, bele, bele.

„Vaše patike. Đon je gotovo u celosti ružičast. To je kršenje pravila.“

„Kršenje pravila?“, izgovorila je Marsi u neverici. „Bočne strane, gornji deo i pertle su čistobeli, strogo u skladu sa pravilima. Logo kompanije *Najki* čak je i manji nego što stoji u pravilima. Nemoguće je da vam đon predstavlja problem!“

„Plašim se da tako velika površina boje nije dozvoljena, čak ni na donovima. Pravilo dozvoljava traku od jednog centimetra.“

Čarli se uspaničeno okrenula prema Marsi, koja je podigla ruku. „Šta predlažete da uradimo, gospođo? Ova mlada dama trebalo bi da izađe na Centralni teren za manje od deset minuta. Želite li da mi kažete kako ne može da nosi patike?“

„Naravno da mora da ih nosi, ali pravila ne dozvoljavaju da nosi ove patike.“

„Hvala što ste nam to pojasnili“, breknula se Marsi. „Rešićemo.“ Marsi je zgrabila Čarli za ručni zglob i požurila prema jednoj od privatnih prostorija za trening u zadnjem delu svlačionice.

Čarli se, videvši Marsi uznemirenu, osećala kao da je doživela avionsku turbulenciju. Kada potražite pogledom stjuardese u avionu da biste se umirili, gotovo osetite mučninu kada vidite da su se i one uspaničile. Marsi je bila Čarlin trener od njene petnaeste godine, kada je najzad prevazišla tatine trenerske veštine. Marsi su odabrali zbog njene trenerske veštine, naravno, ali i zbog činjenice da je bila žena: Čarlina mama umrla je od raka dojke svega nekoliko godina ranije.

„Čekaj. Isteži se, pojedj bananu i ne razmišljaj o ovome. Usredsredi se na to kako ćeš, poen po poen, razoriti igru Atertonove. Vraćam se za minut.“

Suviše nervozna da bi sedela, Čarli je počela da korača po prostoriji trudeći se da istegne listove. Je li moguće da se već zatežu? Ne, to nije bilo moguće. U prostoriju je provirila Karina Gajger, četvrti nosilac, građena kao frižider, zbog čega je i dobila nesrećan, premda blagonaklon, nadimak Džinovska Nemica.

„Ti si na Centralnom, zar ne?“, upitala je.

Čarli je klimnula potvrdno.

„Napolju je ludnica“, zagrmela je Gajgerova snažnim nemačkim akcentom. „Princ Vilijam i princ Hari su u kraljevskoj loži. Sa Kamilom, što je neobično, pošto mislim da se ne vole, a princ Čarls i princeza Kejt nisu tu.“

„Stvarno?“, upitala je Čarli, premda je ovo već znala. Kao da igrati na Centralnom terenu Vimbldona prvi put u karijeri nije bilo dovoljno stresno, morala je da igra protiv jedinog britanskog nosioca u singlovima. Alis Aterton zauzimala je tek pedeset treće mesto, ali je bila mlada i proglasili su je za novu britansku nadu, pa će čitava zemlja navijati da ona zgazi Čarli.

„Da. I Dejvid Bekam je tu, ali on uvek dolazi. Njega videti ne predstavlja ništa posebno. Tu je i jedan od članova *Bitlsa*, koji je ono jedini još živ? Ne mogu da se setim. O, i čula sam da je Natalija rekla da je videla...“

„Karina? Izvini, istežem se. Srećno danas, u redu?“ Čarli nije volela da bude nepristojna, naročito ne prema jednoj od malobrojnih ljubavnih žena na turniru, ali nije više mogla da podnese ni minut razgovora.

„Ja, naravno. Srećno i tebi.“

Karina je prošla pored Marsi, koja je ušla na vrata noseći torbu punu čistobelih patika. „Brzo“, rekla je vadeći prvi par. „Ove su, nekim čudom, četrdeset tri, uski model. Obuj ih.“

Čarli je sela na pod, a crna pletenica ošinula ju je po obrazu dovoljno snažno da je zaboli, pa je obula levu cipelu. „Ovo su *adidas* patike, Mars“, rekla je.

„Zaista me ne zanima kako će se *Najki* osećati ako budeš nosila *adidas* patike. Sledeći put mogu slobodno da urade patike kako dolikuje, pa niko neće morati da brine zbog toga. Ali sada ćeš nositi ono što ti najviše odgovara.“

Čarli je ustala i napravila korak.

„Obuj i drugu“, rekla je Marsi.

„Ne, prevelike su. Peta mi klizi.“

„Sledeće!“, zarezala je Marsi, pa bacila drugu *adidas* patiku.

Čarli je ovog puta obula desnu patiku, pa odmahнула glavom. „Sabija mi prste. Već mi pravi žulj na malom prstu. Pretpostavljam da bismo mogle da stavimo hanzaplant na prst...“

„Nema šanse. Evo“, rekla je Marsi raspertlavajući par *kej-svis* patika, koje je zatim dala Čarli da obuje. „Ove bi mogle da ti budu taman.“

Leva je lako kliznula na stopalo i činilo se da joj je taman. Puna nade, Čarli je obula i desnu patiku i zategla pertle na njoj. Bile su kabaste i ružne, ali odgovarale su joj.

„Taman su mi“, kazala je Čarli, premda je imala osećaj kao da nosi betonske blokove. Poskočila je nekoliko puta i kratko potrčala, pa žurno preseklala ulevo. „Ali imam osećaj kao da nosim cigle. Teške su.“

Baš kada je Marsi gurnula ruku da izvuče poslednji par, sa zvučnika sa tavanice začula se najava: „Pažnja, igrači. Alis Aterton i Šarlot Silver, molim vas, dođite do prijemnog pulta da bismo vas ispratili na teren. Vaš meč trebalo bi da počne za tri minuta.“

Marsi je kleknula i pritisnula gornji deo patika kod prstiju. „Stvarno imaš lufta. Nije previše, zar ne? Hoćeš li moći da igraš u njima?“

Čarli je još jednom-dvaput poskočila. Nije mogla poreći da su teške, ali bile su najbolje od tri para koja je imala. Verovatno bi trebalo da proba i poslednji par, ali tada je podigla pogled i ugledala Alis kako, sva u belom, prolazi pored sobe za trening. Bilo je vreme.

„Moći ću“, izgovorila je Čarli uverljivije nego što se osećala. Moraću da igram u njima, nije mogla da ne pomisli.

„Bravo.“ Marsi se lice smesta opustilo od olakšanja. „Hajdemo.“

Marsi je prebacila Čarlinu ogromnu torbu preko ramena i krenula prema vratima. „Upamti, gledaj da koristiš što više spin lopti. Ona se muči kada je lopta visoka. Iskoristi prednost svoje visine i primoraj je da udara visoke lopte, pogotovo bekhendom. Ovaj meč se dobija laganom, stabilnom i upornom igrom. Nije ti potrebna prekomerna sila ni razmetljivost. To čuvaj za kasnije mečeve, važi?“

Čarli je klimnula. Tek što su krenule prema stolu, osetila je kako joj se listovi zatežu. Da li joj se to desna peta blago trlja o patiku? Da, zaista. Dobiće žuljeve.

„Mislim da bi trebalo da probam onaj poslednji...“

„Šarlot?“, još jedna službenica Vimblдона, takođe u ljubičastom odelu sa suknjom od poliestera, uhvatila je Čarli za lakat i povelala je poslednjih deset koraka do stola. „Molim vas potpišite se ovde i... hvala. Gospodine Pule, obe dame su spremne da ih otpratite na Centralni teren.“

Čarli i njena protivnica načas su se pogledale i klimnule glavom. Delimično. Prvi i jedini put su jedna protiv druge igrale u Indijan Velsu pre dve godine, u prvom krugu, i Čarli je izgubila sa 6 : 2, 6 : 2.

Čitava grupa – Čarli, Marsi, Alis i Alisin trener – pratila je gospodina Pula kroz tunel koji je vodio do najčuvenijeg teniskog terena na svetu. Sa obe strane su se nalazile ogromne sjajne crnobeke fotografije teniskih legendi koje su izašle kao pobednici sa Centralnog terena: Serena Vili-jams, Pit Sampras, Rodžer Federer, Marija Šarapova, Endi Mari. Stezali su rukama trofej, ljubili ga; podizali reket visoko u vazduh; pobednički podizali stegnute pesnice. Ushićeni. Pobednici, svi do jednog. I Alis je gledala čas jednu čas drugu stranu dok su hodale prema vratima kroz koja će ih izvesti na centar i izbaciti na pozornicu.

Snažan Marsin stisak na nadlaktici vratio ju je u sadašnjost. Uzela je torbu za reketu i prebacila je preko ramena kao da je perce, premda se unutra nalazilo šest reketa, rolna trake za dršku reketa, dve boce *evijan* vode, jedna boca napitka *gejtorejd*, dva rezervna kompleta odeće jednaka onoj koju je nosila, rezervne čarape, znojnice, trake za rame i koleno, flasteri, ajpod, slušalice, dva vizor kačketa, kapi za oči, banana, pakovanja praška vitamina C i usamljena plastificirana fotografija njene majke

smeštena u malom bočnom džepu i prisutna na svim njenim treninzima i turnirima.

Marsi i Alisin trener otišli su da zauzmu mesta u ložama svojih igrača. Premda su obe žene u isto vreme izašle na teren, publika je posebno glasno navijala za Alis, domaću ljubimicu. Ali nije bilo mnogo važno za koga navijaju: Čarli se puls ubrzao kao i pre svakog meča, važnog ili nevažnog. Samo što je ovog puta osetila i treperenje u grudima, pulsiranje nemira i uzbuđenja toliko snažno da je pomislila da će joj pozliti. *Centralni teren na Vimbldonu*. Dozvolila je sebi da na brzinu pogleda prema tribinama, da ih osmotri na trenutak. Okruživala ju je masa lepo odevenih ljudi koji su stajali i učtivo tapšali. Pims. Jagode i šlag. Pastelna odela. Već je igrala na Vimbldonu pet veličanstvenih puta, ali ovo je bio Centralni teren.

Ove reči odjekivale su joj u glavi dok je pokušavala snagom volje da natera sebe da se koncentriše. Obično joj je rutina kada bi stigla do klupe pomagala da se usredsredi: spustila bi torbu na tačno određeno mesto, uredno složila bočice sa vodom, stavila znojnicu, namestila vizor. Uradila je sve istim redosledom kao i uvek, ali danas nije mogla da se pribere. Danas je primećivala sve što je trebalo da se utopi u pozadinu: glas novinarkе na terenu kako ponavlja ime njene protivnice pred kamerama, spikera kako predstavlja glavnog sudiju, a ponajviše način na koji su joj se čarape spustile u patike, što se nikada nije dešavalo kada je nosila svoje patike. Imala je dovoljno iskustva da zna da ništa od ovoga nije bio naročito dobar znak – nemogućnost da se obuzdaju misli pre početka meča obično nije slutila na dobro – ali ona prosto nije mogla da blokira spoljašnje nadražaje.

Zagrevanje je odradila kao u magli. Odsutno je udarala loptu na Alisin forhend i bekhend, a zatim joj je uputila nekoliko voleja i smečeva. Svaka se povukla na svoju stranu da isproba nekoliko servi. Alis je izgledala opušteno i lagodno, sa lakoćom je na vitkim nogama klizila po terenu, i bez imalo napora se uvijala uskim, dečakim trupom da bi dohvatila lopticu. Čarli se osećala kruto samo dok ju je gledala. Premda su joj nove patike tehnički bile taman, lukovi stopala su je boleli, a na desnoj peti je već počeo da joj se stvara žulj. Iznova i iznova je pokušavala snagom volje da se vrati u sadašnjost, u prirodni nalet uzbuđenja kada bi udarila lopticu na određeni način, a ona se zavrtela i odskočila baš onako kako

je nameravala. A zatim su, iznenada, počele da igraju. Izgubila je na bacanju novčića i njena protivnica je počela da udara lopticom o zemlju na osnovnoj liniji naspramne strane terena. Obavile su bacanje novčića, zar ne? Da, pomislila je. Zašto nije mogla da se seti pojedinosti? *Fiiiju!* Loptica je poput metka fijuknula pored njenog levog ramena. Nije uspjela čak ni da je dotakne. As. Prvi poen u meču za Alis. Masa je navijala onoliko divlje koliko je to britanska etikecija dozvoljavala.

Alis je bilo potrebno četiri minuta i trideset sekundi da osvoji prvi gem. Čarli je uspjela da osvoji samo jedan poen, i to samo zato što je Alis napravila duplu servis-grešku. *Usredsredi se, završitala je na sebe. Čitav meč će se završiti dok trepneš ako se ne sabereš! Želiš li da sagoriš na Centralnom terenu Vimbldona bez borbe? Samo gubitnik bi uradio tako nešto! Gubitnik! Gubitnik! Gubitnik!*

Ovo nemo vrištanje i ukori urodili su plodom. Čarli je uspjela da iskoristi svoj servis i uzme servis Alis. Vodila je sa 2 : 1 i osetila je kako se polako vraća sebi. Adrenalin koji joj je pre meča izazivao mučninu sada je počinjao da prelazi u ono blaženo stanje svesti u kom više nije osećala iritaciju zato što joj čarape klize u patike niti je videla poznata lica u kraljevskoj loži i čula usiljeni aplauz i tiho bodrenje beskrajno pristojne britanske publike. Ništa nije postojalo osim njenog reketa i lopte, i ništa nije bilo važno osim kontakta između nje i njene rivalke, poen za poenom, gem za gemom, žustro, moćno i promišljeno.

Čarli je osvojila prvi set sa 6 : 3. Pala je u iskušenje da čestita sebi, ali je imala dovoljno iskustva da zna kako meč još nije završen. U onih devedeset sekundi pre promene mesta smireno je pila vodu u malim, odmerenim gutljajima. Čak i za to joj je bila potrebna psihička disciplina – čitavo njeno telo vapilo je za ogromnim ledenim gutljajima – ali se obuzdala. Nakon što se osvežila i pojela tri zalogaja banane, gurnula je ruku u torbu i izvadila rezervni par čarapa. Bile su iste kao one koje je nosila, i premda nije imala razloga da veruje da će joj doneti drugačiji osećaj, Čarli je odlučila da ih obuje. Kad je skinula čarape, videla je da su joj stopala u jezivom stanju: naduvena, otečena, crvena. Oba mala prsta bila su joj krvava, a koža na petama visila joj je u trakama ispucalih žuljeva. Spoljni deo gležnjeva bio je prekriven ljubičastim modricama od udara krute kože patika. Stopala su je bolela kao da ih je pregazio autobus.

Nove čarape bile su poput brusnog papira i bila joj je potrebna sva snaga volje da ugura unakažena stopala nazad u patike. Osetila je sevanje bola u prstima i petama, gležnjevima i lukovima stopala, pa i u kosti ispod jastučića stopala, koja je čak do tog trenutka i nije bolela. Čarli je morala snagom volje naterati sebe da snažno stegne pertle i da ih veže, i baš je u tom trenutku glavni sudija objavio da je vreme odmora isteklo. Umesto da otrči nazad do linije kako bi ostala opuštena i spremna da reaguje, ona je uhvatila sebe kako blago hrama. *Trebalo je da popijem aspirin kad sam imala priliku*, pomislila je dok je prihvatala dve loptice od sakupljača loptica tinejdžerskog uzrasta. *Dođavola, trebalo je da nosim odgovarajuće patike.*

I *bam!* To je bilo dovoljno da se razvali brana gneva i, još gore, odsutnosti. Zašto niko nije mogao da predvidi da njene patike neće biti prihvatljive? Gde su bili njeni sponzori iz *Najkija*? Kao da nikada pre nisu opremali igrače za Vimbldon. Čarli je bacila najpre prvu, a zatim i drugu lopticu da bi servirala. Dvostruka servis-greška. *Čija je to bila odgovornost?* Promenila je strane, servirala slabije nego inače i stajala tupo i mirno kada je Alis poslala forhend viner pravo pored nje. *Teniseri su sujeverni. Nosimo isti donji veš na svakom meču. Jedemo istu hranu svaki dan. Nosimo amajlije i talismane, molimo se, izgovaramo mantrе i radimo svakakve druge ludosti kako bismo ubedili onoga ko nas sluša, ma ko to bio, da bi bilo sjajno i da bismo bili jaaako zahvalni kada bismo uspeli da osvojimo ovaj poen/gem/set/meč samo ovog puta.* Prvi servis Čarli je bio snažan i precizan, ali je ponovo bila trapava i nespremna za Alisin povratni udarac. Stigla je loptu, ali nije uspela da zauzme dovoljno dobar položaj da je prebaci preko mreže. Nula prema četrdeset. Zar se od nje zaista očekivalo da nosi tuđe patike za vreme prvog meča na Centralnom terenu, najvećoj, najstrašnijoj pozornici na kojoj je ikada igrala? Zaista – patike? Ona i njen tim satima su birali i prilagođavali nove patike kada je došlo vreme za promenu, ali hej, evo, obuj ovaj par. Biće dobre. Šta misliš da je ovo, Vimbldon? *Tras!* Gnev je putovao njenim telom i otišao pravo u lopticu, koju je prebacila najmanje šezdeset centimetara iza linije, i tek tako izgubila prvi gem drugog seta.

Čarli je pogledala prema svojoj loži i videla Marsi, svog oca i brata Džejka. Kada je njen otac primetio da ih Čarli gleda, nasmešio se iz navike, ali je ona videla da je zabrinut. Sledećih nekoliko gemova prošlo

je za tren oka, a Čarli je uspela da zadrži samo jedan. Iznenada je Alis vodila sa 5 : 2 i nešto se odjednom prelomilo u Čarlinoj glavi. Otreznila se: *O bože. To je to.* Izgubiće drugi set na Centralnom terenu od igratičice koja se nalazi trideset mesta ispod nje. A igrati treći set za nju predstavljalo bi pakao. To prosto nije bila opcija. Beskrajno učtiva britanska publika je, prema svojim standardima, načisto podivljala, i blago je tapšala i čak i povremeno klicala. Zaboravi žuljeve, zaboravi na patike nalik na cigle, zaboravi na gnev prema svim ljudima u svom timu koji je trebalo da spreče ovo. Ništa od toga sada nije važno. *Udaraj silovito, udaraj pametno, udaraj dosledno*, pomislila je, snažno stežući reket i popuštajući stisak, što je često radila da se opusti. *Stisni, opusti. Stisni, opusti. Zaboravi sranje i osvoj sledeći poen.*

Čarli je osvojila sledeći gem, a zatim i gem posle njega. Ponovo se smirila, primorala um da ne misli ni na šta osim na udaranje lopte i osvajanje poena. Kada je izjednačila u drugom setu na 5 : 5, znala je da će pobediti. Disala je duboko, ravnomerno, prizivajući ogromne zalihe psihičke snage da isključi bol koji joj se sada iz stopala podizao u noge. Grčevi. Mogla je da se nosi s tim, nosila se s tim hiljadu puta do sada. *Usredsredi se. Udari. Vрати. Udari. Vрати.* U trenu je bilo 6 : 5 i Čarli je trebalo da osvoji samo još jedan gem da bi pobedila. Pobjeda je bila toliko blizu da je mogla da je oseti.

Alisin prvi servis imao je spin ali ne i brzinu, i Čarli ga je dočekala. *Viner!* Sledeća lopta bila je mnogo snažnija i ravnija od prethodne, ali je nju Čarli smečom bacila tik uz liniju. Prebacivale su loptu nekoliko puta u sledećem poenu pre nego što je Alis spustila lopticu tik uz mrežu. Čarli je na vreme pročitala njenu nameru i pokrenula se, potčavši koliko su je noge nosile prema mreži, pa je pružila reket i nagnula napred čitavom gornjom polovinom tela. Može da stigne, znala je da može da stigne. Gotovo da je stigla, bukvalno je nedostajalo nekoliko centimetara da vrhom reketa dohvati loptu i trebalo je samo da ga malo nagne kako bi je vratila preko mreže, kada joj je desno stopalo – a njoj se činilo kao da je za njega bio vezan džak od pet kila brašna – proklizalo poput skije. Da je nosila lagane patike pravljene po njenoj meri, možda bi mogla da kontroliše proklizavanje, ali masivna patika je poletela preko travnatog terana kao preko leda i povukla Čarli za sobom. Nimalo graciozno počela je da maše rukama i bacila je reket da bi obema rukama ublažila

pad, a zatim... *prasad*. Čula je pre nego što je osetila. Nisu li svi čuli? Bio je toliko prokletog glasan da čitav teren mora da je čuo taj užasni zvuk, ali je Čarli, u slučaju da je publici promakao, vriskom privukla pažnju.

Udarila je o tlo snažno, kao dete kada pada sa kreveta na sprat. Svaki milimetar tela toliko ju je bolelo da gotovo nije bilo moguće proceniti odakle je dopro onaj užasni zvuk pucanja. Alis je sa druge strane stajala i posmatrala Čarli sa pažljivo nameštenim izrazom saosećanja na licu. Gurajući dlanove u besprekorno pokošenu travu, Čarli je pokušala da se podigne u sedeći položaj, ali se njen zglobov savio kao da je od papira. Glavni sudija je rukom pokrio mikrofon i nagnuo se da pita Čarli da li joj je potreban medicinski tajm-aut.

„Ne, dobro sam“, izgovorila je Čarli glasom jedva glasnijim od šapata. „Samo mi je potreban minut da se saberem.“ Znala je da mora da ustane i vrati se na liniju. Mogla je da uzme medicinski tajm-aut, ali to je praktično bilo varanje: ako igrač nije krvario po terenu, smatralo se da bi trebalo da stisne zube. *Stisni zube*, pomislila je, pa je još jednom pokušala da se odgurne. Ovog puta osetila je sevanje bola uz levi dlan pravo kroz ručni zglobov, sve do ramena. Još dva poena da izjednači. *Stisni zube. Ustani i pobedi!*

Publika je počela da joj tapše, u početku oklevajući, a zatim žustrije. Nije im bila miljenica, ali su Britanci imali pravi sportski duh. Čarli je podigla desnu ruku u znak zahvalnosti i pružila se da uzme reket. Od napora joj se zavrtilo u glavi i osetila je kako joj novi talas bola – ovog puta iz stopala, gležnja ili potkolenice, nije mogla da proceni – seva uz nogu. *Proklete patike*, viknula je u sebi, osetivši kako počinje da je obuzima panika. Je li ozbiljno povređena? Hoće li morati da se povuče? *Bože, šta je bio onaj užasni zvuk i koliko će težak biti oporavak? Otvoreno prvenstvo SAD u tenisu održava se za svega osam nedelja...*

Glas sudije presekao joj je misli i zvuk njenog imena vratio ju je u stvarnost. „Odobravam tri minuta medicinskog tajm-auta za gospođicu Silver. Molim vas, vreme teče... od sada.“

„Nisam tražila medicinski tajm-aut!“, dobacila je Čarli svadljivo, premda se njen glas veoma slabo čuo. „Dobro sam.“

U pokušaju da spreči glavnog trenera da joj se približi, Čarli je zavukla noge pod telo i prikupila poslednji atom snage da se podigne. Uspela je da ustane, osvrne se oko sebe i primeti Alisin gotovo neprimetni smešak

Davo pobeđuje na Vimbldonu

i pažljivi pogled sudije, uprt u sat koji je merio vreme meča, spremnog da se okomi na nju čim tajm-aut istekne. Čarli je u prvom redu kraljevske lože videla Dejvida Bekama kako gleda u telefon, njena povreda nije ga ni najmanje zanimala, a zatim je s desne strane, u svojoj loži, ugledala paničan izraz na Marsinom licu; toliko se naginjala u teren da se činilo da bi mogla pasti preko ograde. Njen otac i Džejk na licu su imali isti ozbiljan izraz. Svuda oko nje ljudi su vedro ćaskali, pijuckali pims i čekali da se meč nastavi. Trener je sada stajao pored Čarli, i kada ju je hladnom, snažnom šakom uhvatio za zglob, svet je, bez upozorenja, utonuo u crnilo.

U POGLEDU LJUBAVI

KANJON TOPANGA

JUL 2015.

Prva misao koja joj se javila kada se probudila nakon operacije Ahilove tetive bila je: *Gotova sam. Sa mnom je završeno. Dopadalo se to meni ili ne, vreme je da se povučem, jer nakon ove povrede nema povratka.* Osećala se kao da joj je neko automobilom prešao preko desnog stopala, obradio ga kuhinjskim nožem, pa sve uvezao rđavom žicom i lepkom. Bol je bio neopisiv, mučnina nepodnošljiva. Povratila je dva puta otkako su je izvezli iz operacione sale i jednom u bolničkom krevetu.

„To je od anestezije“, zacerekala se masivna medicinska sestra proveravajući očitavanja na ekranima pored Čarli. „Uskoro ćete se osećati mnogo bolje.“

„Možete li joj prikačiti infuziju morfina? Da učuti?“, upitao je Džejk iz stolice pored prozora.

Sestra mu nije odgovorila. Okrenula se prema Čarli, rekla joj da će se vratiti da joj donese večeru i otišla.

„Voli me“, rekao je Džejk.

„Očigledno.“ Čarli je osetila kako je preplavljuje talas mučnine, pa je zgrabila posudu u obliku bubrega.

„Da li da ti, ono, držim kosu?“

Čarli se zakašljala. „Dobro sam. Prošlo je.“

Đavo pobeđuje na Vimbldonu

Mora da je zaspala, pošto je, kada se probudila, nebo koje je videla kroz sićušni prozor sobe bilo mračno, a Džejk je jeo hamburger lanca brze hrane *In end aut*.

„O, hej. Izašao sam da kupim nešto pristojno. Imam ovde jedan burger viška ako možeš da jedeš.“ Džejk je umočio dva pržena krompirića u posudu sa posebnim sosom i stavio ih u usta.

Čarli se iznenadila kada je osetila glad. Klimnula je, a Džejk je stavio čizburger, krompiriće i *koka-kolu* na pokretni poslužavnik pored njenog kreveta. U kolu je stavio slamčicu, otvorio nekoliko paketića kečapa, pa gurnuo stalak pred nju.

„Ovo je praktično jedina dobra strana kidanja Ahilove tetive na Centralnom terenu Vimblzona pred očima celog sveta koja te je primorala da odustaneš od takmičenja već u prvom krugu, i to baš kada si se spremala da pobediš“, rekla je Čarli, jednom rukom gurajući burger u usta jer joj je leva ruka bila u gipsu od palca do lakta. Prvi zalogaj bio je gotovo ravan orgazmu. Još od bladi merija koji je progutala tokom leta iz Londona u Kaliforniju da bi je operisali na Univerzitetu Kalifornije u Los Anđelesu, Čarli je hrana bila jedina uteha.

„Moglo bi vredeti?“, upitao je Džejk punih usta.

„Slušala sam TED govor pre neki dan o osnivačima *In end aut* lanca brze hrane. Znaš li da je to porodična kompanija i da ne nameravaju da je prodaju ni da od nje prave franšizu?“

„Fascinantno.“

„Ne, zaista jeste. Kladam se da nisi primetio da diskretno štampaju citate iz Biblije na papirne čaše i pakovanja burgera.“

„To sigurno nisam.“

„Pa, meni je to bilo baš zanimljivo.“ Čarli nije imala predstavu šta to znači, ali je na dnu papirne čaše *s koka-kolom* videla da piše Jovan 3:16.

Džejk je zakolutao očima. „Tata mi je rekao da ti kažem da će se vratiti čim završi. Večeras je u klubu neka posebna manifestacija, neko sakupljanje sredstava, pa su njemu dali zadatak da podučava učesnike. Morao sam hiljadu puta da mu obećam da te ni na sekundu neću ostaviti.“

Čarli je zaječala. „Čuvate me kao bebu, dvadeset četiri časa dnevno, zar ne?“

„Tako je. Ubeđen je da ćeš se probuditi misleći kako je tvoja karijera završena i baciti se s prvog mosta. Mada pretpostavljam da bi ti morala da izađeš pred voz. Nema mostova u blizini...“

„Šta se to njega tiče? Zar on ne bi bio srećan kad bih prestala da igram? Koliko mi je miliona puta rekao da ne mogu čitav život da posvetim tenisu?“

„Mnogo miliona puta. Ali zna da ti to želiš, Čarli. On je dovoljno dobar otac da može pružiti podršku svojoj deci u onome što ona žele čak i kada mu je pomisao na to mrska. Kao što je tvoj prelazak u profesionalce i moje veze sa drugim muškarcima. Mislim da je pošteno reći da ga nijedno od ovo dvoje nije oduševilo, ali je odlučio da nas podrži. Eto koliko je on dobar.“

Ostatak burgera pojeli su u prijatnoj tišini, dok je Čarli pokušavala da zamisli čime se njen otac u tom trenutku zanima. Radio je kao trener u Golf i tenis klubu *Berčvud* više od dvadeset godina. Iz Severne Kalifornije preselili su se u Kanjon Topanga kada je Čarli imala tri godine, jer je klub njenom ocu obećao više odgovornosti i bolju platu od plate trenera tenisa za dečake u elitnom internatu. Nekoliko godina kasnije unapređen je u glavnog trenera i sada je vodio i program za tenis i program za golf, uprkos činjenici da je o golfu malo znao. Vreme je uglavnom provodio proveravajući inventar, zapošljavajući trenere i izgladjujući sitne nesuglasice između članova kluba, a Čarli je znala da mu nedostaje podučavanje. I dalje je povremeno umeo da održi poneki čas, najčešće starcima i maloj deci, ali u šezdeset prvoj godini nije mogao da drži korak sa tinejdžerima ili mladim profesionalcima koji su se brzo kretali i snažno udarali loptu. Niko to nije naglas priznao, ali sve više su se tražili mladi treneri, a gospodin Silver se najčešće nalazio u prodavnici sportske opreme ili u kancelariji kluba, ili čak i pored mašine za španovanje reketa. Ako je i ovo veče bilo nalik na sve ostale dobrotvorne večeri koje je klub organizovao, njen tata će bacati loptice na dečjem odeljenju, koje je služilo kao vrtić, dok roditelji u svečanim odelima grickaju kanapee u trpezariji sa pogledom na golf teren. Nikada se nije žalio, ali Čarli je bila utučena kada bi pomislila kako se on igra sa grupom osmogodišnjaka dok njegove kolege piju i igraju.

„Šta misliš, zašto to tata i dalje radi?“ upitala je Čarli odgurnuvši poslužavnik. „Mislim, tu je već, koliko? Sada već četvrt veka?“